

Geen erfgoed, toch een erfenis!

Ge hoort ouderen onder ons nog wel eens zeggen: genade is geen erfgoed. Ze bedoelen daarmee te zeggen, dat Vader en Moeder ons geen deel kunnen geven aan Gods genade. En ze willen er ook mee zeggen, dat aan het voorgeslacht bewezen genade geen grond is om in leven en sterven op te vertrouwen. En dat is ook zoo. In dat zeggen: „genade is geen erfgoed” gaan de Schriften ons zelf voor. Er zijn dingen, die een kind van Vader en Moeder erven kan. Maar er zijn ook dingen, zoo kostbaar en zoo heerlijk, dat ge ze alleen van God den HEERE ontvangen kunt. Salomo wist het al: „huis en goed is een erve van de vaderen, maar een verstandige vrouw is van den HEERE” (Spr. 19:14). En als Vader en Moeder het reeds niet in hun macht hebben aan een man een verstandige vrouw te geven, hoe veel te min kunnen zij ons geven den vasten grond des roemens in leven en in sterven!

Inderdaad: genade is geen erfgoed.

En toch.....

Een erfenis is het toch.

Daar zijn de Schriften nu vol van.

In het Oude Testament heet Kanaän de erfenis. Daar jubelt de Psalm: „de snoeren zijn mij gevallen in liefelijke plaatsen, ja een schoone erfenis is mij geworden” (Psalm 16:6). In het Nieuwe Testament is het niet anders. Wanneer de apostel Paulus op zoo hartroerende wijze afscheid neemt van de ouderlingen van Efese, dan zegt hij tot hen: „En nu, broeders, ik beveel U Gode en den Woorden zijner genade, die machtig is U op te bouwen” — en dan komt het — „en U een erfdeel te geven onder al de geheiligden” (Handelingen 20:32). Petrus spreekt in zijn brief over de „onverwelkelijke en onverderfelijke erfenis, die in de hemelen bewaard wordt voor U” (1 Petrus 1:4). Abraham heet de erfenisnaam der wereld (Romeinen 4:13). De geloovigen erfgenen Gods en medeërfgenen van Christus (Romeinen 8:17; Gal. 3:29).

Daarom is de Bijbel ook het boek der twee testamenten en dat mogen wij ook nooit vergeten, dat het verbond Gods een testament is en omgekeerd. Ge hoort soms nog zeggen door sommige mensen, dat ze dit of dat „in het Oude Verbond” gelezen hebben. Ze bedoelen dan het Oude Testament. En ge hoort een enkele maal over de Schriften nog spreken als over „de Testamenten”.

Daar staat het alles in: de naam van den Erfflater, de erfenis en wie de erfgenen zijn. Dat heeft de Erfflater zoo door zijn notarissen, apostelen en profeten, laten beschrijven. Eerst in het Oude, het voorloopige, Testament, daarna in het Nieuwe, het eeuwige, het blijvende Testament. Wie der Erfflater is: GOD, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Wat de erfenis is: de heele Schepping Gods, een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, de stad met paarden poorten en straten van goud.

Wie der erfgenen zijn: de geloovigen met hun tot het geloof in Christus opgeroepen zaad.

En zóózeer hebt ge hier met een écht Testament, een échten Erfflater, 'n échte erfenis, en échte erfgenen te doen, dat de brief aan de Hebreërs er op wijzen kan, dat ook dit Testament van kracht geworden is door den dood van den Testamentmaker, door den dood van Christus (Hebreërs 9:15-17).

Wat een kostelijk Evangelie.

Want het eigenaardige van een erfenis is, dat ge er geen vinger voor verroert en geen voet voor verzet. Op zekeren dag krijgt ge van den notaris bericht en ge hebt anders niet te doen dan Uw erfdeel te halen. Het is in den volsten zin des woords: een geschenk.

Zoo zijn nu Gods verbondsweldaden!

God geeft ze om niet!

En de naam van ieder, die uit het geloof van Jezus is en de naam van hun kinderen is in de Testamenten geschreven!

Dat ze toch gelooven den HEERE.

Dat ze toch blijven in het geloof, dat den heiligen overgeleverd is!

Dat ze toch het Testament ongerept bewaren!

Met de testamentaire bepalingen niet knoeien!

Want alzoo zegt de HEERE: „Want ik betuig aan een iegelijk, die de woorden der profetie dezes boeks hoort, indien iemand er aan toedoet, God zal op hem leggen de plagen, die in dit boek geschreven zijn. En indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen van den boom des levens en uit de heilige stad, die beschreven zijn in dit boek” (Openbaring 22:18, 19, vertaling Greijdanus).

D. E. C.

schen, maar vooral aandacht moet besteden aan de oudere mensen. Deze in den mond van een Roomsche wel zeer merkwaardige uitspraak acht ik stellig behartigenswaard. En ik geloof dat deze arbeidsmethode waard is toegepast op minstens overwogen te worden, ook al zijn het nu juist geen heidenen, in den gewonen zin van het woord, waarop de arbeid gericht is. Ook bij het contact opnemen met de Indonesische kerken moet aandacht besteed worden aan de

Ik eindig met de hartelijke bede, dat de Heere, de Koning van Zijn duurgeloofde Kerk, U en mij genade geven wil om te strijden alleen de goede strijd des geloofs, al zal die strijd ook vele wonden geven.

„We missen de vreugde der vrijheid”? Hoe weet ds Bos dat voor ons allemaal? Ik zeg: welneen, die vreugde hebben we rijkelijk ervaren in en na 1944. Wij hadden die vreugde nog, óók in de dagen, doen ds Bos me enthousiast kwam vertellen, dat De Wachter gelukkig vrijgemaakt was, en zeer kort daarna rondliep met een program voor een nieuwe politieke partij in den geest. IK was toen wat langzamer dan hij; sindsdien zijn de rollen wat verwisseld, naar het schijnt. Maar mijn vreugde bleef. En die van duizenden. En — juist dáárom dit alles.

K. S.

Contact met Indonesische kerken

Onder dit hoofd kunnen wij in het verslag van de Classis Batavia, voorkomende in De Reformatie van 28 Mei j.l., het volgende lezen:

1. Het opnemen van contact met de Indonesische Kerken ziet de classis als een belangrijke opdracht voor elke plaatselijke kerk.

2. De classis wekt de Kerken binnen haar ressort op deze taak ter hand te nemen of, voorzover reeds opgenomen, krachtig voort te zetten.

3. Het kerkverband (Nederland en Soemba) zal dienen te worden gekend, alvorens tot definitief verband of correspondentie met eenige Indonesische kerk over te gaan.

Onder Indonesische Kerken zullen hier wel worden verstaan, kerken wier leden (in hoofdzaak) behooren tot een der Oostersche bevolkingsgroepen en waarin als voertaal gebruik gemaakt wordt van de Maleische of Indonesische taal of een der andere Indische talen. In de meeste plaatsen van eenig belang in den archipel worden één of meer van die kerken of gemeenten gevonden. Sommige zijn ontstaan als vrucht van ter plaatse verricht zendingarbeid, maar het komt ook voor dat menschen uit reeds langer gekerstende streken, zich voor hun levensonderhoud elders vestigen en dan op de nieuwe woonplaats zich verenigen tot een Christelijke gemeente. Zoo vindt men ook buiten de Molukken en de Minahassa verscheidene kerken, die in hoofdzaak Ambonnesche en Menadonesche leden tellen.

Een groot deel van die Indonesische gemeenten zijn geïncorporeerd in een van de vier kerkgenootschappen, waarin de Protestantische Kerk van Nederlandsch Indië zich de laatste jaren gesplitst heeft: de Moluksche Kerk, de Minahassische Kerk, de Timoreesche Kerk en de Protestantische Kerk van Westelijk Indonesië. Er zijn echter ook nog gemeenten, die tot een ander kerkverband behooren en min of meer op zich zelf staan.

Al die kerken hebben minder of meer den invloed ondergaan van den door Japanners en ultra-nationalisten gewekten en gevoeden haat tegen al wat westers is. Daar is bijgekomen de zulging, die uitgeoefend wordt door het oecumenisch eenheidsstreven. Door deze oorzaken is bij velen groote verflauwing der grenzen ingetreden. In de prediking, de bediening der sacramenten en de oefening van de tucht wordt veel verbastering openbaar. Het schriftuurlijke toezien der geesten of zij uit God zijn heeft dikwijls plaats moeten maken voor een andere wijze van toetsen bijv. een zoodanige waarbij in de eerste plaats gestreefd wordt alle sporen van westerschen invloed te weren. Hieruit moet bijv. verklaard worden de tegenzin, de laatste jaren openbaar geworden, tegen de Gereformeerde belijdenisschriften. Die stammen immers uit het westen.

Het is dan ook wel zonder meer duidelijk, dat kerken, die trouw willen zijn aan Schrift en belijdenis, niet zoo maar met de huidige Indonesische kerken in correspondentie kunnen treden of een kerkverband met haar kunnen aangaan. Het boven geciteerde classisbesluit spreekt dan ook slechts van contact opnemen. De classisvergadering wil niet dat die dwalende en verbasterde kerken maar aan haar lot worden overgelaten, maar acht het noodig dat aan haar en haar leden de elsch van Gods Woord wordt voorgehouden, zich te reformeeren en te bekeeren. Daarom wekt ze nu de plaatselijke kerken op, met die kerken contact op te nemen.

Over deze uitspraak van de Classis Batavia verheug ik mij van harte en ik hoop en bid dat de plaatselijke kerken haar roeping in dezen zullen verstaan en kracht en wijsheid mogen ontvangen, die roeping te vervullen. Hier ligt in de eerste plaats een taak voor de kerkeraden, maar de kerkeraden hebben bij de vervulling van die taak het gebed en de medewerking van de leden der kerk, niet van sommige, maar van alle noodig. Hoe die leden deze medewerking zouden kunnen geven, daarover wil ik hieronder iets zeggen. Ik denk daarbij ook aan de toekomstige leden van de kerken op Java, dus aan de leden van de kerken in Nederland, die hetzij als militair, hetzij in een burgerwerkkring, in de toekomst naar Indonesië zullen vertrekken. Daarom schrijf ik in een Nederlandsch blad.

Een Roomsche, met wien ik laatst een gesprek over de zending had, betoogde, dat arbeid, die de bekeering van heidenen ten doel heeft, zich niet uitsluitend of in hoofdzaak moet richten op kinderen en jonge men-

„Open” spreken. Prachtig. Maar waarom dan de deputaten „doorbroken”, die ook openlijk wilden spreken, door den Geest beheerscht, en door de kerken gezonden, ook door ds Bos? Geest, dat is: ambt, kerk, leer, tucht, en nog veel meer; maar DIT gaat vóór. Voorts:

We zullen elkaar over het verleden stellig vinden, indien voor de toekomst gezien zou worden een basis, een gezond-schriftuurlijke basis voor kerkelijk samenleven.

Een basis voor de toekomst? Maar als die kerkrechtregelen en -rapporten, en vooral die verkrachting van de K.O. en dat gebod om altijd te doen wat door een synode besloten is, blijven, wat dan? Dan kan weer iedereen dadelijk worden geëlimineerd, die zich houdt aan de K.O. Ds Bos zegt: „de basis is er”. Maar de in 1944 bestaande basis is verlaten door de uitwerpers van 1944; en toen heette het: wie zich aan die basis houdt, die is breker van den ambtseed! Dát zeggen moet toch eerst teruggenomen worden? We lezen verder:

Die basis is er. Gods Woord geeft ons die, en onze belijdenis stelt ons die klaar voor ogen. Die basis moet ons samenbinden. En het is mijn innige bede, dat Uw synode straks niet naar ons zal zien, ook niet naar de starre houding van velen onder ons, maar naar boven zal zien, naar Christus, en de forse daad met vrijmoedigheid zal willen verrichten, en zeggen: Hier zijn we; gij zijt onze broeders, laten we samenleven op grond van Schrift en Belijdenis alleen, terwijl dan wederzijds vermeende eenzijdigheden, na gemeenschappelijk overleg, kunnen worden afgesneden met de woorden van onze Belijdenis zelf.

De „starre houding” bij ons? Kom, wie is meer „star” dan de synodocratische leiding? En dan de Toornvliets en Voltens, die dadelijk van Oosterbeek naar Canossa gingen, toen men daar ook maar even fronsen? Met verlossing van de oosterbeekse conclusies? Het zit niet op de starheid vast. Maar op de bestrijding van recht en waarheid.

Toepassing nemende, zegt ds Bos:

Nu meen ik, broeders, dat U ook in dezen 'n roeping hebt. Er moet een weg tot elkaar te vinden zijn, een weg waarop de conscientie van niemand geweld wordt aangedaan; een weg waarop de een de ander niet heeft te plaatsen op het „zondaarsbankje”, want daarop is voor ons allen plaats, en het is onze hoogmoed die voor een ander daar een plaats reserveert, die hij zelf niet wil bezetten; een weg waarop Christus alleen Koning is, en wij allen zijn knechten; een weg van veel gebed en veel geloof.

Dat „zondaarsbankje” bevat me niet. Is een strijd tegen rechtschennis, en de elsch, dat recht geschieden zal in terugkeer tot de wet, verwijzing naar het zondaarsbankje? In geen deele. Was de worsteling in 1940 tegen Seyss Inquarts „paragrafen” een roepen om de strop voor zijn hals? Kom, kom. Het is juist een wegdoen van de zonde, een vrijmaken van de rechtstoelen voor wie weer vandaar die koningswet willen toepassen. Als dat niet geschiedt, Dán zal het gekrakeel over wie al of niet op het zondaarsbankje zou moeten zitten geen einde meer vinden. Geen groter gekif over PERSONEN, dan bij wie over de wetsartikelen heen-zwammen. Kijk maar rond in de wereld.

Daarna:

Maar een weg, die door het offer van onze Heiland zelf is gebaad. Ik meen dat U de eerste Kerk is, die een besluit neemt met betrekking tot een plaatsgehad hebbende schorsing. Moge Uw voorbeeld door vele kerken gevolgd worden. En men vrage daarbij niet hoe de andere partij er op zal reageren, maar zie daarbij alleen naar Boven. Dan geeft de Heere misschien in Zijn genade, die te lang is tegengestaan, dat er een geestelijke opwekking komt, waardoor er uit alle kerken één roep komt, één bede, die tot in de hemel reikt, maar ook op deze aarde de broederharten, die nu nog zo dikwijls voor elkaar gesloten zijn, vermurwt. Breng Heer al Uw gevangenen weder. Want wij „vrijgemaakten” en gij, broeders, die U niet hebt „vrijgemaakt”, we zijn allen gevangenen.

Als dat waar is, dan zal temeer op papier moeten staan, wat naar de Schrift de vrijheid der geloovigen is. Als dat niet gebeurt, dan blijven we allemaal gevangenen van elkaar. Ik houd vol, dat het nieuwe kerkrecht-Ridderbos beteekent: WILLEKEUR voor een paar ter synode gedeputeerde KNECHTEN, die zich als heeren aanstellen en dan de broeders slaan, en GEVANGENSCHAP VOOR DE KERKLEDEN, de afvaardigers. ARTIKEL 31, dat is de groote garantie der vrijheid tegen de tyrannie. En dáártegen wil juist de Asser kerkeraad protest aantekenen; moet ds Bos niet eerst weer „lid der kerk” zijn?

Het slot:

We staan niet in de volle vrijheid van de kinderen Gods, maar zijn gebonden door banden van zonde, en missen de vreugde der vrijheid in Christus. We zijn uitgegaan, maar met het uiteengaan ging de vreugde weg, want de Geest werd bedroefd. We hebben ons allen te bekeeren. En nu meen ik, dat Uw Raad, die een eerste schuchtere stap deed, een tweede stap moet zetten op dezelfde weg, en met een hartelijke geloofsoproep zich te wenden heeft tot de Synode om toch in dezen alles te doen wat geoorloofd is, om de weg tot elkaar metterdaad te vinden.

ort, en de p een ad- Zijn ON-Bethesda, open, in (gepoeld) en (amb- diging : 20, 21). K. S.

sec. Ioan- al over de zéker was, lingen val- als badge- II. Seder 3 („vooral die alleen plaats uit rdspeeling eel crediet t de vraag t, die door al worden 9, 7 over 25:3; 69 vrouwen, vooral van verwich- vaterverza- rabbijnache r dat toe- ve, op Jer. paracnese: aan Joh. do'ed Ka- rnaarplaat- aden, min- in zonder 4, vgl. bl. westie van : reiniging letendoop): t. Genevae,

LEVEN

eren ge-

vrijgemaakt (aardoor ik eling naar

te kan- één kant- en éénen or op vran- ant wélbe- antwoord, os destijds bij daarin t neen kking van de tactiek erst recht dien éénen menschen

t, waar de die thans t — en ik ods genade vallen, als g.

lever ster- ps, dan het emen, zon- tegen het mheid e elist

zelfverloo- ike staket- et betreden e wondere et vergeten

t over den inderdaad eg van el- g. Zelfver- n „positie” lieten aan een niet- der heen, VORDERT

met elkaar dit alleen e Geest die Christus is

„5 vragen” en wel. Eo OF ge wel Antwoord? n en geven